Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 187 930 van 2 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op maandag 19 mei 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen op 17 april 2014 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. LUYTEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 14 oktober 2008 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 3 november 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 41 627 en 41 628 van 15 april 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 28 januari 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Nadat de aanvraag op 8 april 2009 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 13 september 2012 zonder voorwerp bevonden.

1.3. Op 28 november 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 13 maart 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 17 april 2014 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"*(…)*
Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.11.2013 werd ingediend door :
(…)
in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen verwijzen naar de medische problemen van de ondertussen overleden echtgenote van verzoeker, en hun aanvankelijk ontvankelijk verklaarde medische procedure. Dit verhindert evenwel niet dat ze hun verblijfsaanvraag bij de bevoegde diplomatieke post in het het buitenland indienen.

Voor wat de (mentale) gezondheidsproblemen van de heer A. Z. (…) betreft, waarover medische attesten worden voorgelegd, merken we op dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 een duidelijk onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Het hier ingeroepen medische element valt buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan dit medische argument geen verder gevolg worden gegeven.

Ze beroepen zich op artikel 8 EVRM. De zoon respectievelijk broer van verzoekers, de heer R. Z. (…) en zijn kind V. (…) geboren op 24.10.2005, hebben legaal verblijf in België. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent echter geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijk e verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wij aanvaarden het argument dat betrokkenen bij hun zoon respectievelijk broer willen verblijven bijgevolg niet als een buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (dat betrokkenen meer dan vijf jaar in België verblijven en verschillende procedures hebben doorlopen, Frans hebben geleerd, opleidingen hebben gevolgd) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(…)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9*bis* en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt een kennelijke appreciatiefout opgeworpen. In de uiteenzetting van het middel wordt nog gewag gemaakt van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"*Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:*
(…)

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eisende partij zijn verblijfsaanvraag kan indienen bij de bevoegde diplomatieke dienst in het buitenland in casu wordt bedoeld Armenië.

Dat de bestreden beslissing stelt dat de medische toestand van de zoon van eisende partij niet terzake doet nu hiervoor een andere procedure art 9 ter kan worden ingediend.

Dat de bestreden beslissing evenmin art 8 EVRM toepasselijk acht in casu alhoewel eisende partij met zijn twee zonen en kleindochter samenwoont onder hetzelfde dak.

Dat verder de bestreden beslissing het lange ononderbroken verblijf van eisende partij en familie niet ontkent doch stelt dat deze samen met de integratiebewijzen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd en eerder betrekking hebben op de grond van de aanvraag en daarom niet in behandeling worden genomen.

Overwegende dat overeenkomstig art 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Overwegende dat art 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Dat eisende partij een aanvraag heeft ingediend tot machtiging verblijf op grond van art 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen omwille van buitengewone omstandigheden waarin hij en zijn zoon A. (…) verkeren.

Dat de Raad van State buitengewone omstandigheden omschrijft als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de "overmacht"(met name C.E, arrest nr.88.076 van 20 juni 2000).

Dat bovendien de buitengewone omstandigheden niet "onvoorzienbaar" dienen te zijn .Dat de buitengewone omstandigheden zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

Dat de eisende partij in zijn aanvraag heeft verwezen naar zijn lange ononderbroken verblijf in België, zijn integratie, het feit dat zijn andere zoon R. Z. (…) wel een positieve beslissing kreeg m.b.t zijn aanvraag verblijf, de medische problemen van zijn andere zoon, de integratie,...

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantoont, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Dat er verder dient te worden gewezen op het feit dat eisende partij en zijn familie sinds 2008 steeds legaal in België hebben verbleven.

Dat het eisende partij toch onmogelijk kwalijk kan worden genomen dat hij in die lange periode sinds oktober 2008 van de mogelijkheden tot integratie gebruik heeft gemaakt, alsook dat zij bijzondere familiale banden hebben ontwikkeld onder andere met de kleindochter en dat zij allen onder hetzelfde dak wonen.

Dat de Belgische overheid deze kansen zelf aan eisende partij heeft geboden.

Dat immers pas in 2012 een negatieve beslissing 9 ter aan eisende partij werd betekend alhoewel initiëel reeds na het overlijden in 2009 van de echtgenote van eisende partij nog een ontvankelijkheidsbeslissing art 9 ter werd betekend.

Dat de Belgische overheid echter onmiddellijk op de hoogte was na het overlijden en verder talmde met het nemen van een beslissing gedurende meer dan drie jaar!

Dat eisende partij zijn aanvraag heeft ingediend op het ogenblik dat hij duidelijk legaal in het land is.

Dat de aanvraag tot machtiging verblijf op grond van art 9 bis van de wet van 15 december 1980 een humanitaire regularisatie betreft.

Dat gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag ten zeerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval dient rekening gehouden te worden.

Dat het duidelijk is dat de motivering van de bestreden beslissing een standaardmotivering betreft en totaal niet is ingegaan op de persoonlijke siuatie van eisende partij en zijn familie.

Dat het verder zeer opmerkelijk is dat de bestreden beslissing alhoewel allen samenwonen onder hetzelfde dak wel is overgegaan tot een erkenning van de aanvraag machtiging verblijf van de Heer R. Z. (…) overeenkomstig art 9 bis doch deze zonder enige motivering heeft afgewezen voor de eisende partij en andere zoon.

Dat de bestreden beslissing in gebreke blijft aan te tonen waar zich het verschil bevindt en de ene wel wordt aanvaard en de andere niet deel uitmakend van hetzelfde gezin.

Dat verder ook absoluut niet wordt aangetoond waarom eisende partij absoluut zou dienen terug te reizen naar Armenië teneinde aldaar een schriftelijke aanvraag te richten tot de Belgische ambassade die op zijn beurt de aanvraag vervolgens schriftelijk dient door te sturen naar de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel.

Dat er niet wordt bewezen waarom eisende partij nooit zou kunnen genieten van het voordeel van art 9 bis van de Vreemdelingenwet inhoudend dat de aanvraag evengoed kan worden ingediend in België teneinde alle ongemakken en de scheiding van zijn familie die gepaard gaan met het vertrek uit Belgiê te vermijden.

Dat voor eisende partij het ook zeer belangrijk is dat hij op regelmatige wijze verder het graf van zijn overleden echtgenote/moeder kan bezoeken.

Dat hoewel zou kunnen aangewend worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking te komen, dan dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht te worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden.

Dat er verder opnieuw dient te worden benadrukt dat de integratie is ontstaan voor eisende partij en familie in een lange periode van legaal verblijf door de eigen beslissing van de Belgische autoriteiten.

Dat eisende partij bijgevolg voor zijn integratie heeft gehandeld als een zorgvuldig persoon, door van de mogelijkheden van de Belgische autoriteiten zelf gebruik te maken en waar deze zelf voor de andere zoon zijn overgegaan tot een erkenning van de aanvraag machtiging verblijf art 9 bis.

Dat verweerder alle ingeroepen elementen apart heeft beoordeeld teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

Dat de verweerster niet alleen bij deze individuele beoordeling in de fout gaat, doch ok duidelijk zich vergist door alle elementen juist afzonderlijk te behandelen en te beoordelen en het geheel van de omstandigheden waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

Dat verweerster in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld door de samenloop van omstandigheden te negeren.

Dat verweerster het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee eisende partij en zijn zoon zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun land van herkomst en doelstelling van de formaliteiten.

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie, gezins en privéleven overeenkomstig art 8 EVRM een buitengewone omstandigheid kan uitmaken, indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"*Verzoekers stellen een schending voor van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Zij betogen in hun aanvraag verwezen te hebben naar hun lang ononderbroken verblijf, integratie, de positieve beslissing van de zoon R. Z. (…). Zij stellen dat hen pas in 2012 een negatieve beslissing aangaande de aanvraag 9ter ter kennis werd gebracht, alhoewel de verwerende partij reeds op de hoogte was van het overlijden in 2009. De beslissing zou een standaardmotivering betreffen en er zou geen rekening gehouden zijn met de persoonlijke situatie. Er zou niet worden aangetoond waarom zij absoluut dienen terug te keren naar Armenië. Het zou belangrijk zijn om het graf van de overleden echtgenote/moeder te bezoeken. De beslissing zou een schending inhouden van artikel 8 EVRM.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers niet op dienstige wijze kritiek kunnen uiten ten aanzien van de beslissing die genomen werd in het kader van de medische aanvraag, daar die beslissing thans niet voorligt als bestreden beslissing.

In de thans bestreden beslissing werd expliciet gesteld dat de elementen m.b.t. integratie en langdurig verblijf het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde.

De motivering volgens de welke de verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)". (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 105 846 van 25 juni 2013, http://www.rvv-cce.be/) Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoekers apprecieerde, kennelijk onredelijk is.

"De Raad wijst erop, zoals eerder uiteengezet in punt 3.3., dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen.
Het verblijf van verzoekers in België en de betoogde integratie en sociale bindingen die daaruit zouden zijn voortgevloeid zijn, conform rechtspraak van de Raad van State, elementen die veeleer betrekking

hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769), zoals reeds uitgebreid uiteengezet in punt 3.3. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend." (RVV, arrest nr. 115 749 van 16 december 2013)

Waar verzoekers stellen dat er niet werd aangetoond waarom zij absoluut dienen terug te keren naar Armenië, draaien zij de bewijslast om. Het komt immers aan verzoekers zelf toe om zo duidelijk en precies mogelijk de elementen aan te tonen die hen verhinderen om een aanvraag in te dienen in het herkomstland of het land van verblijf. Het is niet aan de verwerende partij om aan te tonen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, doch wel om de elementen, ingeroepen door de aanvrager te beoordelen, zoals in casu correct is gebeurd.

Waar verzoekers een schending inroepen van artikel 8 EVRM, dient erop te worden gewezen dat in de bestreden beslissing reeds gesteld werd dat een tijdelijke verwijdering geen breuk tot gevolg heeft van bepaalde relaties. Bovendien wordt er door de beslissing geenszins een einde gesteld aan een reeds toegekend verblijf en houdt de beslissing evenmin een verbod in om België binnen te komen nadat verzoekers zich in het bezit zullen hebben gesteld van de nodige binnenkomst en verblijfsdocumenten. In die zin kan een schending van artikel 8 EVRM niet weerhouden worden.

Uit een lezing van de aanvraag van verzoekers blijkt niet als zouden zij als buitengewone omstandigheid hebben aangehaald dat zij het graf van hun overleden echtgenote/moeder wensen te bezoeken. Van de verwerende partij kan niet worden verwacht te motiveren omtrent elementen die haar niet werden meegedeeld. In ieder geval kan worden herhaald dat de beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoekers om zich naar België te begeven en derhalve evenmin om het graf te bezoeken.

Het enig middel is niet ernstig."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partijen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat de door hen aangehaalde elementen, met name de medische problemen van hun ondertussen overleden echtgenote/moeder, de (mentale) gezondheidsproblemen van de tweede verzoeker, de ingeroepen bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en de elementen van integratie, "*geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland*", waarbij voor elk van de aangehaalde elementen wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Gelet op het voorgaande kunnen de verzoekende partijen niet worden bijgetreden waar zij laten gelden dat de bestreden beslissing een standaardmotivering bevat waarbij totaal niet is ingegaan op de persoonlijke situatie van hen en hun familie. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, *quod non in casu*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en

hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"*§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.*
(…)"

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hadden ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Bijgevolg wordt onderzocht waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de door de verzoekende partijen aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Te dezen laten de verzoekende partijen gelden dat zij in hun aanvraag hebben gewezen op hun lang ononderbroken verblijf in België, hun integratie, de regularisatie van R.Z., zijnde de zoon respectievelijk de broer van de verzoekende partijen en de medische problemen van de tweede verzoeker. Zij werpen op dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar hun land van herkomst aantonen. Zij beperken zich evenwel tot een herhaling van de door hen in hun aanvraag aangehaalde elementen en hun eigen standpunt, namelijk dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing

hieromtrent te ontkrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun machtigingsaanvraag weerleggen de verzoekende partijen geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Aldus tonen zij niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de gemachtigde van de door hen aangehaalde elementen.

De verzoekende partijen werpen op dat zij sinds 2008 legaal in België verblijven en dat het hen onmogelijk kwalijk kan worden genomen dat zij van die periode gebruik hebben gemaakt om zich te integreren en om bijzondere familiale banden te ontwikkelen met hun kleindochter respectievelijk nichtje, met wie zij onder hetzelfde dak wonen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel geenszins dat het hen kwalijk wordt genomen dat zij zich hebben geïntegreerd, doch wel dat "*(d)e elementen van integratie (…) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)*". Deze motivering is volledig in lijn met de rechtspraak van de Raad van State, die reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom een vreemdeling de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Zo oordeelde de Raad van State in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat "*omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*". De omstandigheid dat de verzoekende partijen hierover een andere mening hebben dan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk, feitelijk niet correct, of in strijd met artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet is.

Voorts achten de verzoekende partijen het zeer opmerkelijk dat alhoewel zij allen onder hetzelfde dak wonen, de aanvraag van R.Z. gegrond is bevonden, terwijl hun aanvraag zonder enige motivering wordt afgewezen. Vooreerst kunnen de verzoekende partijen, gelet op wat *supra*, onder punt 3.3.1., werd uiteengezet, niet ernstig volhouden dat hun aanvraag zonder enige motivering werd afgewezen. Bovendien is het zo dat elke aanvraag aan een nieuw, individueel onderzoek dient te worden onderworpen. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de loutere omstandigheid dat de aanvraag van R.Z. tot een verblijfsmachtiging heeft geleid *in casu* ook voor hen tot het toekennen van een verblijfsmachtiging zou moeten leiden. Zij hebben in hun aanvraag aangegeven dat R.Z. een regularisatie van zijn verblijf bekwam, doch zij hebben nergens aangegeven zich in dezelfde feitelijke situatie als hem te bevinden, zodat zij geenszins een gerechtvaardigde verwachting konden koesteren dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing zou gaan toelichten waarom de aanvraag van R.Z. wel en hun aanvraag niet tot een verblijfsmachtiging heeft geleid.

Voorts laten de verzoekende partijen gelden dat absoluut niet wordt aangetoond waarom zij absoluut zouden dienen terug te reizen naar Armenië om daar een schriftelijke aanvraag te richten tot de Belgische ambassade, dewelke dan deze aanvraag zal overmaken aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij voeren tevens aan dat niet wordt aangetoond dat zij nooit van het voordeel van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet zouden kunnen genieten, zodat hun aanvraag evengoed vanuit België kan worden ingediend, teneinde alle ongemakken en de scheiding van hun familie te vermijden. Met de verwerende partij in de nota met opmerkingen kan worden opgemerkt dat de verzoekende partijen door middel van dit betoog de bewijslast trachten om te draaien. Voor de toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet komt het evenwel de verzoekende partijen toe om in hun aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen, dewelke dan door de verwerende partij zullen worden beoordeeld. In tegenstelling tot wat zij trachten voor te houden, komt het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet toe om aan te tonen dat er geen buitengewone omstandigheden zijn.

Waar de verzoekende partijen opwerpen dat het voor hen ook zeer belangrijk is om op regelmatige wijze het graf van hun overleden echtgenote respectievelijk moeder te bezoeken, wordt er op gewezen dat zij van dit element geen gewag hebben gemaakt in hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet worden verweten met dit element geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Voorts werpen de verzoekende partijen op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren. Zij laten gelden dat hoewel zou kunnen worden aangewend dat de elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheden in aanmerking te komen, deze elementen weliswaar in rekening dienen te worden gebracht in het geheel van de ingeroepen omstandigheden en dat de integratie is ontstaan in een periode van lang legaal verblijf in België. De verzoekende partijen laten evenwel na *in concreto* uiteen te zetten in welk opzicht de beoordeling van deze elementen in hun geheel ertoe zou leiden dat er in hunnen hoofde buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet aanwezig zijn, daar waar elk element afzonderlijk volgens de bestreden beslissing geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Tenslotte betogen de verzoekende partijen dat geen afweging werd gemaakt tussen de ongemakken waarmee zij geconfronteerd zullen worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten. Zij stippen aan dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie, gezins- en privéleven overeenkomstig artikel 8 van het EVRM wel degelijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteiten en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengen. Vooreerst wordt erop gewezen dat de verzoekende partijen nalaten de datum en het arrestnummer van de rechtspraak van de Raad van State waarnaar zij verwijzen weer te geven en dat bovendien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het door de verzoekende partijen aangehaalde artikel 8 van het EVRM overwogen dat hun "*zoon respectievelijk broer (…) en zijn kind V. (…) geboren op 24.10.2005, (…) legaal verblijf (hebben) in België*", doch dat "*(d)e verplichting om terug te keren naar het land van herkomst (…) geen breuk van de familiale relaties (betekent) maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt*", zodat het argument dat de verzoekende partijen bij hun zoon respectievelijk broer willen verblijven niet als een buitengewone omstandigheid wordt aanvaard. Gelet op deze motivering dient te worden aangenomen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het beoordelen van de ingeroepen buitengewone omstandigheden rekening heeft gehouden met het door de verzoekende partijen ingeroepen familieleven in België, en meer bepaald met de aanwezigheid in België van hun zoon en kleinkind respectievelijk broer en nichtje, en ter zake een belangenafweging heeft doorgevoerd, doch oordeelde dat *in casu* enige disproportionaliteit niet blijkt, nu de verplichting om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied behelst. De verzoekende partijen geven niet aan dat enig specifiek door hen ingeroepen aspect van hun familie-, gezins- en privéleven in dit verband ten onrechte niet in de beoordeling werd betrokken en blijven tevens in gebreke om concrete, op hun situatie betrokken elementen aan te brengen die moeten aantonen dat het in hun situatie disproportioneel zou zijn om van hen te vereisen dat zij de Belgische reglementering inzake vreemdelingen respecteren. In het licht van wat voorafgaat kan niet worden vastgesteld dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *in casu* kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat "*(d)e verplichting om terug te keren naar het land van herkomst (…) geen breuk van de familiale relaties (betekent) maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied*". Concrete argumenten die moeten overtuigen dat in de thans voorliggende situatie sprake is van enige disproportionaliteit ontbreken.

Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Een kennelijke appreciatiefout wordt evenmin aangetoond.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. De verzoekende partijen maken evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de

Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.3.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
C. VAN DEN WYNGAERT	D. DE BRUYN